

1 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

1

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μυστηριώδες κακούργημα

Σήμερα δὲν ὑπάρχουσι πλέον ὡς ἄλλοτε ἐν Γαλλίᾳ μεγάλοι μεγάλοι ἀποστάσεις ἕνεκα τῶν μεγάλων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν καὶ τῶν πολυχρήμων αὐτῶν διακλαδώσεων, αἵτινες δι-
αυλακοῦσιν αὐτὴν ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, διηκολύνθησαν δὲ πᾶσαι αἱ συγκοινωνίαι τῶν πό-
λεων, κωμοπόλεων καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀπωτάτων κωμῶν.
Ἀλλὰ πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἐν ἐκάστῳ νομῷ πολλὰ χωρία ἀπο-
μεμακρυσμένα τῶν πρωτεύουσιν καὶ μὴδὲ ὑπηρεσίαν καὶ δη-
μοσίων ἀμαξῶν ἔχοντα ἦσαν σχεδὸν πάντα ἀπομεμακρυσμένα.
Ἐν τῶν ἀποκλήρων τούτων χωρίων ἦτο καὶ ἡ κόμη Βλαινκούρ
κειμένη ἐν γραφικωτάτῃ καὶ ἀνωμάλῳ θέσει τοῦ νομοῦ τῶν
Βοσγίων, συνορευούσῃ τῇ Ἀλσατίᾳ καὶ Λωρραίνῃ.

Τὸ Βλαινκούρ, κεκρυμμένον ὀπίσθεν ἀλλεπαλλήλου σειρᾶς
ὄρεων εἶνε καὶ σήμερον ἔτι ἄγνωστος χώρα μεθ' ὅλους τοὺς
ὠραίους καὶ χλοοκίχρους γηλόφους, οἵτινες δεσπόζουσι τῶν ὑ-
ψηλῶν τῶν ὄρεων κορυφῶν, ἐφ' ὧν γιγαντιαῖα ὑψοῦνται ἐλά-
ται, καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ πανοράματα τὰ ὅποια βλέπει τις
ἀπὸ τῆς ὕψις ἐκεῖνα, μεθ' ὅλον τὸν πεπαλαιωμένον φρουδαλι-
κὸν πύργον, μεσαιωνικὸν φρούριον, πλειστάκις ἀναγκάσαν τοὺς
Γερμανοὺς νὰ ὑποχωρήσωσι, μεθ' ὅλα τὰ σκιστὰ αὐτοῦ δάση
καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ δροσοδόλον κοιλάδα ἣν ἐλικοει-
δῶς διαρρέει ὁ ἀγάρρους ποταμὸς Φρού, μεθ' ὅλας τὰς μεγα-
λοπρεπεῖς τοποθεσίας καὶ τὰ ἐπιτερπῆ τοπία, ἅτινα ἀπαντᾷ
ἐκεῖ ἐν πάσῃ τῇ βοσγειῷ χώρᾳ. Ἐκεῖ βλέπει τις σπα-
νίως διερχόμενον ξένον, οὐδέποτε δὲ ὁ διατρέχων τὰ Βόσγια
περιηγητὴς μὲ ράβδον ἐν χειρὶ σκέπτεται ν' ἀπομακρυνθῇ
τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ νὰ μεταβῇ νὰ ἴδῃ τὸν καταρράκτην
τοῦ Φρού, ὅστις καίπερ μὴ δυνάμενος νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν
τοῦ Νιαγάρα οὐχ ἥττον ὅμως εἶναι τι λίαν περίεργον.

Ἐν τούτοις ὁ Φρού εἶναι πάντοτε ἐπιφοβὸς ἐν τῇ ὥρᾳ τῶν
βροχῶν, κατὰ τὴν τῆξιν τῶν χιόνων καὶ σχεδὸν πάντοτε
κατοπιν καταιγίδος· αὐξανόντων αἰφνης τῶν ὑδάτων αὐτοῦ
ὑπὸ πασῶν τῶν φαράγγων, ἀποβαίνει ὀρμητικὸς καὶ καταρ-
ρεῖ μυκώμενος· τὰ κίτρινα καὶ ἀφρίζοντα αὐτοῦ ὕδατα ὑπερ-
πηδῶντα τὰ προχώματα πλημμυροῦσι πανταχόθεν καὶ αὐ-
θωρεῖ πᾶσα ἡ περίχωρος κατακλύζεται.

Κατὰ τὸ 1854 πρῶτον τινὰ τοῦ νοεμβρίου δύο ἄνδρες
περιεφέροντο κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἔμπροσθεν τοῦ ταχυ-
δρομικοῦ γραφείου τῆς κωμοπόλεως Βαρνεγιόλης· ἡ ἡμέρα
μόλις ὑπέφωσκεν, ἀλλ' ἤδη ἐφωτίζετο τὸ μέγα τοῦ ταχυ-
δρομικοῦ γραφείου παράθυρον, ὠχυρωμένον διὰ σιδηρῶν ρά-
βδων, ὁ δὲ ταχυδρόμος μέχρι τῆς ἀφίξεως βεβαίως τοῦ τα-
χυδρομείου ἐκ Γεμιρεμόντης κατεγίνετο ἐτοιμάζων τὰς διὰ
τὸ διαμέρισμα τῆς Βερζεβίλλης ἐπιστολάς, ὅσαι εὐρέθησαν τῇ
προτεραίᾳ ἐν τοῖς γραμματοκιβωτίοις κατὰ τὴν τελευταίαν
αὐτῶν ἄρσιν.

Ἐσήμερον ἡ πέμπτη ὥρα, οἱ δὲ δύο ἄνδρες ἔστησαν ἐν
μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

— Εἶναι πέντε ὥραι, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος, ὅστις ἐφαίνετο

ὅτι εἶναι κύριος τοῦ ἄλλου, καὶ τὸ ταχυδρομεῖον ὅπου εἶναι
θὰ φθάσῃ, ἐὰν καλῶς σ' ἐπληροφόρησαν.

— Μὲ εἶπαν ὅτι φθάνει ἐδῶ πάντοτε εἰς τὰς πέντε, τὸ
πολὺ πέντε καὶ εἴκοσι λεπτά.

— Αὐτὴ ἡ διαβολοβροχὴ ἡ ὅποια ἔπεσε τὴν νύκτα μὲ κά-
μνει νὰ αἰσθάνωμαι διαβόλεμένο κρῦο.

— Τὰ ἰδικὰ μου τὰ πόδια ἐπάγωσαν.

— Τί καλὰ ποῦ ἀγόρασα αὐτὰ τὰ μάλλινα σάλια διὰ
τὸν λαιμόν μας;

— Ἀφοῦ μάλιστα καὶ συμπληροῦσιν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν
ἐνδυμασίαν μας μὲ τὴν ὅποιαν ὁμοιάζομεν ὡς χωρικοὶ τοῦ
τόπου ἐδῶ. Καὶ τί μᾶς λείπει τάχα; Ἐχομεν μεγάλα ὑπο-
δήματα πεταλωτά, βρακίᾶ μὲ ὑψηλὰς περικνημίδας κομβω-
τὰς μέχρι γονάτων, μαλλίνους ὑπενδύτας καὶ ἐπιχιτώνιον κυ-
ανῶν, ὑποκάμισσα ἀπὸ σπητικὸν ὕφασμα καὶ στακτεροὺς
πλατυγύρους πῖλους· ὡς καὶ τὰ ραβδία μας αὐτὰ ἀπὸ κρηνᾶ
δὲν ἐλησμονήσας μὲ τὰ ὅποια φαινόμεθα ὡς δύο ἵπποκάπηλοι
ἐπιστρέφοντες ἀπὸ πανήγυρι.

— Ἔτσι χρειάζεται· ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς πάρῃ σὰ
δύο χωρικοὺς τῶν Βοσγίων;

— Ἄ! σὰν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω κουνουνάκια καὶ
θόρυβον ἀμάξης.

— Ἀλήθεια φθάνει τὸ ταχυδρομεῖο μὲ δρόμον.

— Ἀχ καὶ νὰ ἔφερνεν αὐτοὺς ποῦ περιμένομεν.

— Καὶ διατὶ νὰ μὴ τοὺς φέρῃ τάχα;

— Εὐρῶ κ' ἐγώ; Ἐνδεχόμενον νὰ εὐρέθῃ ἔξαφνα ἀδιά-
θετος ἡ ἔγκυος νεαρὰ γυνὴ ἢ καὶ ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξά
νὰ μὴ εἶχε πλέον θέσιν δι' αὐτοὺς.

— Μπᾶ! Τώρα οἱ ταξειδιῶται δὲν εἶναι πολλοί, καὶ ἐὰν,
ὡς σχεδὸν εἶσαι βέβαιος, ἔφθασαν εἰς Ριμερεμόντην ἀπὸ τὰ
μεσάνυκτα ἕως εἰς τὴν μίαν ὥραν, τότε ἔρχονται βεβαίως μὲ
αὐτὸ τὸ ταχυδρομεῖον, διότι μόνον μὲ αὐτὸ τὸ μέσον φθάνει
τις εἰς Βλαινκούρ μὲ τὴν ταχυδρομικὴν τῆς Βερζεβίλλης
δηλαδὴ ἀμαξάν, ἡ ὅποια κάθε ἡμέραν πηγαίνει εἰς τὴν Βαρ-
νεγιόλην καὶ λαμβάνει τὰ γράμματα.

— Ἀς περιμένωμεν καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθω ἐὰν ὁ
διάβολος εἶναι πάντοτε φίλος μου.

— Δὲν ἔχασες ποτε ἀπὸ τὰ χεῖρά σου μίαν καλὴν ὑπόθεσιν,
κύριε, ἀνταπῆντησεν ὁ ἄλλος, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιτυχάνεις· ἄ!
μὰ εἶσαι τρομάρα! Ὅλοι ὅσους ἐξουσιάζεις σὲ ὑποκούουνε
ἀγογγύστως καὶ εἶναι δούλοι τῆς ἰσχυρᾶς σου δυνάμεως.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ κυρίου ἀπέλαμψεν ἐξ ὑπερηφάνιας.

— Ἐλα, ἐξηκολούθησε τὸν λόγον ὁ ἕτερος ὑπομειδῶν ὁ
διάβολος καὶ ὅλα τὰ διαβολικά του σὲ ὑπηρετοῦσι μὲ τόσῃν
εὐχαρίστησιν, ὥστε νὰ ἦναι εἰς τὰς διαταγὰς σου καὶ σήμερον
ὅπως πάντοτε.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε. Τρεῖς μόνον θέσεις ἔχει ἄρ' γε ἡ ταχυ-
δρομικὴ ἀμαξά;

— Ὅχι, ἔχει ἀκόμη μίαν ἄλλην πλησίον τοῦ ταχυδρόμου.

— Ἐξαίρετα!

— Ἡ ἀμαξά δὲν εἶναι πολὺ ἄνετος. Εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν
τόπον δὲν ὑπάρχει πολυτέλεια διὰ τοὺς ταξειδιώτας καὶ δὲν
φροντίζει κανεὶς διὰ τὴν εὐχαρίστησιν των.

— Ἀδιάφορον, τὸ οὐσιώδες εἶναι νὰ δυνηθῶμεν νὰ ὁμιλή-
σωμεν.

— Τὸ κατ' ἐμὲ θὰ κάμω τὸν ἀμαξηλάτην νὰ λαλήσῃ, καὶ
μεῖνε ἥσυχος ὅτι δὲν θὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

— Καὶ ὅμως τὸ ταχυδρομεῖον δὲν φθάνει, οὔτε θόρυβον ἀ-
μάξης ἀκούω πλέον οὔτε τὰ κουνουνάκια.

— Πρὶν νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν πόλιν ἔχει ν' ἀναβῇ ἀνήφορον καὶ
τώρα τὰ ἄλογα πηγαίνουν σιγὰ σιγὰ.

— Σωστά.

— Νά, ἀκούεις; τώρα μπένουν σ' τὴν πόλιν.

Καὶ ὄντως ἤκουετο νῦν εὐκρινῶς ὁ θόρυβος τῶν ἀπλῶν τῶν ἵππων.

— Νά καὶ ἡ ἀμαζα τῆς Βερζεβίλλης.

Ἐκαμπτον ἤδη τὴν γωνίαν ὁδοῦ τινος δύο λιπόσαρκοι ἵπποι σύροντες τὸ ἀγγεληθὲν ὄχημα καὶ χωρήσαντες ἥρέμα ἔστησαν πρὸ τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου. Ἐφθάνει ὁ ταχυδρόμος.

— Αἰ, Λουκό, ἀνέκραξε πρὸς τὸν συνάδελφόν του πηδήσας ἀπὸ τοῦ δόφρου τοῦ σοῦ ἔχω δύο ταξειδιώτας.

— Καλὰ, εἶπεν ὑπολαβὼν ὁ ἑτερος.

Οἱ δύο ἄνδρες οἵτινες ἦσαν μετρηφισμένοι εἰς χωρικοὺς ἀντήλλαξαν ἐκφραστικὸν βλέμμα. Ὁ ταχυδρόμος καὶ ὑπάλληλος αὐτοῦ ἐξήλθον τοῦ ταχυδρομείου ἵνα παραλάβωσι τὰς γραμματοπτήρας, ἃς ὁ ἀμαξηλάτης ἐξήγαγεν ἀπὸ τῆς ἀμάξης του. Ἡ παραλαβὴ ἐγένετο ταχέως.

— Ἐδῶ θὰ ἐξέλθωμεν; ἠρώτησεν ἄνθρωπος ἀποβάς τῆς ἀμάξης.

— Ναι, κύριε, ἐδῶ, ἀπεκρίνατο ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις παραδοὺς τὰς γραμματοπτήρας ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

Ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος, μελαχροινὸς καὶ ἡλιοκαὴς τὴν ὄψιν, τεσσαρακοντούτης περίπου τὴν ἡλικίαν, ἀπέβη καὶ ἔτεινεν τὴν χεῖρα πρὸς νεαράν γυναῖκα ἵνα βοηθήσῃ αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμάξης.

Ἡ νεαρά αὕτη γυνὴ ἡλικίας μόλις εἴκοσιν ἢ εἰκοσιδύο ἐτῶν ἐφάνετο ἐγκυμονοῦσα ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ὡμοιάζε κατὰ τὸ ἀνάστημα, τὸ σῶμα καὶ τοὺς τρόπους ὀλίγον πρὸς δεκατετραετίδα κορασίδα καὶ ἦτο λεπτοφυής. Αἱ κινήσεις τῆς πλήρεις χάριτος, τοὺς δὲ χαρακτήρας τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς προσώπου εἶχε τοσοῦτον τελείους, ὥστε ἦτο εὐεὶδὴς καὶ δυνάμεθα μάλιστα εἰπεῖν ὡραία· ἀλλ' ἡ ὡραιότης αὐτῆς ἦτο ἰδιότυπος, παράδοξος.

Ἦτο ὡρὰ ὥς ἐκ τῆς κοπώσεως βεβαίως τοῦ ταξειδίου καὶ ἔνεκα τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ὡχρότης αὕτη συγκρινῶσα τὰς ζωνῆς ἀποχωρῶσαι τοῦ ἡλεκτροφανοῦς καὶ κανονικῶτάτου προσώπου τῆς ἐξῆρε τὸ ῥοδοπαρὸς τῶν χειλέων καὶ ἐδίδεν ἀνεμνήνευτον ἐκφρασιν εἰς τοὺς μεγάλους καὶ μέλαινας αὐτῆς ὀφθαλμούς, ὧν τὸ βλέμμα ἦν γλυκὺ, θωπευτικὸν καὶ ἐρωτατακὲς.

Ἄμα ἀπέβη τῆς ἀμάξης ὁ συνοδοιπὸρος αὐτῆς τὴν περιέβαλε διὰ βλέμματος μεστοῦ τρυφερότητος καὶ μερίμνης· εἴτα δὲ κρατῶν τὴν μικρὰν αὐτῆς χειροκτιοφόρον χεῖρα, ἦν συνέθλιβεν ἡδέως,

— Πῶς εἶσαι, ἀγαπητὴ μου Ζελίμα, ἠρώτησεν αὐτὴν ἐν ἀγνώστῳ γλώσσῃ.

Ἡ ἐρωτωμένη προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες.

— Καλὰ, καλὰ εἶμαι, ἀπεκρίνατο.

— Ναι μὲν, Ζελίμα μου, γνωρίζω ὅτι εἶσαι γενναία, ἀλλὰ βλέπω ὅτι τὸ μακρυνὸν τοῦτο ταξειδίον σ' ἐκούρασε πολὺ καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν σ' ἔμειναν δυνάμεις πλέον.

— Ὅχι, ὄχι, μὴ φοβῆσαι.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Βλέπεις ἐπ' ἀνέλαθεν, ἔπρεπεν νὰ μὴ σ' ἀκούσω καὶ νὰ σ' ἄφρινα εἰς Παρισίους.

— Μάλιστα! ὁλομόναχον! ἀναπατήνησεν ἡ γυνὴ μετὰ ζωηρότητος· ὦ! θὰ ἐστεναχωρούμην πολὺ, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν σου ἐν Παρισίοις θὰ μὲ ἐβρισκες νεκράν.

— Ἐλα, παιδιαρίζεις! εἶπε θωπευτικῶς προσβλέψας αὐτήν.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν παιδιαρίζω ἐξηκολούθησεν ἐκείνη· δὲν δύναμαι νὰ χωρισθῶ, ἐννοῶ νὰ ἦμαι πάντα κοντὰ σου πάντα, μὲ κατὰλαβες;

Α'.

— Ἀκουσε, Ζελίμα, ἔχομεν ἀκόμη σωσταῖς τρεῖς ὥραις μὲ ἀμάξιν καὶ μιστὴ ἢ καὶ μιὰ πὲς ὥρα ὡς ποῦ νὰ πάμε σ' τὸ Βλαϊνκούρ.

— Τί σέ μέλει; Ἐχω δυνάμεις.

— Ναι, μὰ εἶσαι κουρασμένη, καὶ ἂν θέλῃς μένομα' ἐδῶ ὡς αὔριον τὸ πρωτὶ. Δὲν ξεύρω, μὰ σὰν κακὰς προαισθήσεις νὰ ἔχω.

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ ὑπομειδιῶσα, πάμε ὅπου θέλεις, ὅπου θὰ πᾶς, κ' ἐγὼ βιάζομαι νὰ φθάσωμεν, καὶ ἤθελα νὰ ξεύρω...

Παρατεταμένος στόνος ἀπέπνιξε τὴν φράσιν τῆς.

— Θὰ τὸ μάθωμεν, ἀγαπητὴ μου Ζελίμα, διότι πρέπει νὰ τὸ μάθωμεν. Μὴ τάχα δὲν ἀπεφασίσαμεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐλθωμεν εἰς Γαλλιάν, ἀφίοντες τὴν ὡραίαν σου πατρίδα, τὴν ἀνθηρὰν, τὴν ἀρωματοβόλον καὶ τὴν εὐήλιον, γιὰ νὰ μάθουμεν τί ἐγείνειν ἡ προσφιλὴς σου προστάτις; ἡ δευτέρα σου μήτηρ, ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγαπᾷς σ' τὸν κόσμον;

Ὅτι, ἔχω, σὲ πρῶτον, ἀγαπητὴ μου, καὶ τὴν μικρὰν μου περιουσίαν τὴν χρεωστῶ εἰς τὸν μαρκήσιον, ὅστις ἦτο ἐπίσης προστάτης καὶ φίλος μου. Φεῦ! δὲν ζῇ πλέον διότι τὸ πλοῖον δι' οὗ ἤρχετο εἰς Γαλλιάν ἐναυάγησε, καὶ αὐτὸς καὶ τριάκοντα περίπου ναῦται ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ μακρινὰ τοῦ ὠκεανοῦ κύματα!

Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ σύζυγος αὐτοῦ, τὸ τέκνον του; Πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀπέναντι οὐδεμιᾶς θυσίας θὰ ἐπισθοδρομήσω· ἐζήτησα ἤδη καὶ ζητῶ, καὶ δὲν θὰ ἀποκάμω διόλου μέχρις οὗ μάθω τί ἀπέγεινεν ἡ προστάτις σου, ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχαίου κυρίου μου, καὶ τὸ τέκνον τῆς. Καὶ ἡ ἐλαχίστη πληροφορία ἐνδέχεται νὰ μὲ θέσῃ ἐπὶ τῶν ἰγνῶν τῶν καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ, ὅτι δηλαδή ἡ εἰς Βλαϊνκούρ μετὰβασίς μας δὲν θὰ ἦναι ἀνωφελής, ἀπερχόμεθα ἐκεῖ ἐνθα ἐβεβαιώθην ὅτι κατόκησεν ἐπὶ τινὰ ἔτη ἡ κ. μαρκησία· ἐκεῖ δ' ἴσως ἐν τῷ πυργῷ τοῦ Βλαϊνκούρ ἐγέννησε τὸ τέκνον τῆς.

— Προσφιλὴς καὶ ἀγαθὴ Λουκία! Ἀτυχὴς φίλη! ἐπιθύρῃσεν ἡ νεαρά γυνή.

Εἴτα δὲ δυνατῇ τῇ φωνῇ καὶ μετ' ἐξάψεως:

— Ὅχι, ἐξηκολούθησε δὲν ἀπέθανε... κατὶ μὲ λέγει ὅτι ζῇ, ὅτι δυστυχεῖ καὶ ὅτι μᾶς περιμένει νὰ τὴν σώσωμεν! Ἀχ! ἃς τὴν εὕρισκον, ἃς τὴν ἐβλεπον πάλιν καὶ ἃς ἡσθάνομην ὡς καὶ ἄλλοτε τὰ χεῖλιν τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου μου! Ἐλα, δὲν αἰσθάνομαι πλέον διόλου κούρασιν καὶ δὲν φοβοῦμαι μὴ μ' ἀφίσουν αἱ δυνάμεις μου...

— Δὲν ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ σταθῇς ἐδῶ ν' ἀναπαυθῇς;

— Ὅχι, διότι θὰ ἐβραδύνομεν τοιοῦτοτρόπως.

Μικρὸν ἀπωτέρω οἱ δύο ἄνδρες, οἱ τὴν στολὴν χωρικοῦ τῶν Βοσγίων προσκαίρως περιβαλόμενοι, ἐξήταζον μετὰ ἀπλήστου περιεργείας τὴν νεαράν γυναῖκα καὶ τὸν συνοδοιπὸρον αὐτῆς· ἤκουον δ' ἄμικ καὶ τὴν συνομιλίαν, ἀλλ' ἀνωφελῶς. Ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν, ὁ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου «κύριος» ἀποκαλούμενος, ἐβαρυθῆκει μυχιῶς ὅτι ἠγνῆσε τὴν ὑπὸ τῶν ξένων λαλουμένην γλῶσσαν, καὶ θὰ ἐδίδε βεβαίως πολλὰ ἵνα μάθῃ τί ἔλεγον. Ἦν ὁ ἄνθρωπος οὗτος παχὺς καὶ μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἡ μεγάλη τοῦ ὁποίου κεφαλὴ πεπλατυσμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ ὑπὸ πρῶρου φαλακρότητος προσβεβλημένη ἐφάνετο κεκολλημένη ἐπὶ τῶν πλατέων τετραγωνικῶν αὐτοῦ ὤμων· τὰ μεγάλα καὶ

έρυθρά χεῖλη, ἅπινά προεξείχον ὑπὸ τὴν μακρὰν καὶ καμπύλην αὐτοῦ ῥίνα, ἐπρόδιδον φιληδονίαν, δεσπόζον ὅμως πάθος εἶχε τὴν φιλοχρηματίαν· εἶχεν ἀκέρεστον δίψαν χρημάτων. Οἱ μικροί, στρογγύλοι, κίτρινοι καὶ σκαρδαμύσσοντες ὀφθαλμοὶ βεβυθισμένοι ὑπὸ παχείας ὀφρῦς, ἐπρόδιδον δόλιον ἄνδρα, ἄλλως δὲ καὶ πᾶσα αὐτοῦ ἡ φυσιογνωμία ἐξέφραζε δολιότητα καὶ πανουργίαν· τοῦ δὲ βλέμματος ἡ λάμψις ἦν ἀπαίσιας.

Ὁ εἰδεχθὴς οὗτος ἀνὴρ, ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ προβλέψῃ τις χωρὶς νὰ ἀνατριχιάσῃ ἐκαλεῖτο Βλαϊρῶ, ὃ δὲ συνοδεύων αὐτὸν μίσθιος κακοῦργος ἐκαλεῖτο Πρενσέ. Ἦγε τὸ τριακοστὸν τέταρτον ἢ τριακοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας του ἔτος, κατ'ῶκει δὲ ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Σικελίας καὶ ὑπελαμβάνετο ὅτι διηθύνουν ἐργολαθεῖον διεξαγωγῆς ἀμφισβητούμενων ὑποθέσεων· ἀλλ' εἰργάζετο ἐν ἀφανείᾳ, αἰείποτε ἀσχολούμενος εἰς ὑποθέσεις ῥυπαράς καὶ καταχθονίους. Ἦτο εἰδικὸς εἰς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, καὶ ἐπειδὴ ἀτυχῶς πολυάριθμά εἰσι τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐστερεῖτο πελατῶν· ἄλλως δὲ δὲν ἦτο δυσσυμβίβαστος, τιθέμενος καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν διάθεσιν παντός οἰοδῆποτε τὸν ἐπλήρουν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος τοῦ ὁποῖου ὁ νοῦς φύσει ἔρρεπεν εἰς τὸ κακὸν καὶ ὅστις ἦν φιλοδοξότατος καὶ λίαν τολμηρὸς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦτο τι ἄλλο ἢ φανολότατος κακοῦργος. Ἦθελε ν' ἀποκτήσῃ ἑκατομύρια, ἱκανὸς δ' ὦν πάντα νὰ καταπράξῃ καὶ ἀπέναντι οὐδενὸς ὀπισθοδρομῶν ἢν ἀποκτίσῃ περιουσίαν, ἔμελλε νὰ προβῇ εἰς πᾶσαν ἀτιμίαν, εἰς πᾶν κακούργημα, ἐφ' οἷς ἐγένετο περιθόητος.

Β'.

Ὁ ταχυδρόμος τῆς Βερζεβίλλης ἔλαβε καὶ ἀνέκλεισε τὰς γραμματοπτήρας ἐν τῷ κιβωτίῳ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμαξίας καὶ ἐκλείδωσεν αὐτό. Ἐγένετο ἤδη ἡμέρα, τινὲς ἐνεφανίζοντο ἐν τοῖς παραθύροις τῶν οἰκιῶν προβάλλοντες τὰς ἐτι βεβαρμένους ὑπὸ τοῦ ὕπνου κεφαλὰς αὐτῶν καὶ οἱ ἐργοστασιάρχαι ἦνοιγον τὰ καταστήματά των.

Ὁ Λουκὼ ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀμαξίας του ἔκραξε μετὰ βραγχνῆς φωνῆς.

— Εἶμαι ἐτοιμὸς, ἀναχωροῦμεν.

Ἀμέσως δὲ οἱ τέσσαρες ταξειδιῶται ἐπλησίασαν πρὸς τὴν ἀμαξίαν.

— Εἶναι μαζὴ σας ἡ κυρία; ἠρώτησεν ὁ Λουκὼ τὸν συνοδοιπὸρον τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

— Τὸ βλέπετε πολὺ καλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ ἄγνωστος, ὅστις ὅμιλει καθαρώς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν.

— Εἶναι σύζυγός σας;

— Ναί, εἶναι σύζυγός μου.

— Διάβολε, διάβολε, εἶπεν ὁ Λουκὼ ξέων τὸ οὖς.

— Λοιπὸν.

— Ἰδοὺ τί συμβαίνει· ἔχω τρεῖς μόνον θέσεις ἐντὸς τῆς ἀμαξίας καὶ μίαν ἄλλην ἐδῶ πλησίον μου. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ δύο ἀπ' ἐδῶ κύριοι ἐπῆραν δύο θέσεις, ἀπομένει μία μόνον διὰ τὴν κυρίαν σας.

Ὁ ἄγνωστος ἐξεδήλωσε ζωηράν ἐπὶ τούτῳ δυσαρέσκειαν.

— Ἄν δὲν σὰς πειράζῃ πῶς δὲν θὰ ἦσθε πλησίον τῆς συζύγου σας, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Λουκὼ, μπορεῖ νὰ οἰκονομηθῇ τὸ πρᾶγμα· λαμβάνετε σεῖς θέσιν ἐδῶ πλησίον μου. Τί τὰ θέλετε; Ἐν ἀνάγκῃ ὅλα εἶναι ὑποφερτά!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ὡς εἰ ἐνόησε τὰ λεγόμενα συνεθλίβη ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς μετὰ κινήσεως τρόμου. Οὗτος οὐδῶλος ἐφαίνετο εὐχαριστημένος ἐκ τῆς προτάσεως καὶ εὐκόλως ἐνόει τις

ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ ὅπως ἀφήσῃ τὴν γυναῖκά του μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν οὓς δὲν ἀνεγνώριζε ποσῶς.

Τότε ὁ Πρενσέ, ὅστις ἴστατο ὀλίγον ἀπωτέρω, ἐπροχώρησεν εἰς νεῦμα τοῦ Βλαϊρῶ.

— ὦ! ὄχι δὰ, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ νὰ ταξειδεύσῃ εὐρισκόμενος μακρὰν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του. Ὅχι, ὄχι τέτοια πράγματα, ἐγὼ κόπτω αὐτὴν τὴν δυσκολίαν.

Ἐγὼ, καλέ μου κύριε, ἐξηκολούτησεν ἀποταθεῖς πρὸς τὸν ἄγνωστον, σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ἀμαξίας καὶ καθίζω πλησίον τοῦ ταχυδρόμου. Ὁ καιρὸς εἶναι ἀσχημος καὶ ἀπειλεῖ βροχὴν, ἀλλὰ ἐμένα δὲν μὲ πειράζει, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι, εἶναι συνειθισμένο τὸ κορμί μου.

Ὁ ἄγνωστος εὐχαρίστησεν ὅση αὐτῷ δύναμις τῷ οὐτῷ προθύμως αὐτῷ προσφερομένῃ.

— Σὰς παρακαλῶ, ἀφῆτέ τε αὐτά, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Πρενσέ, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Ἐγὼ, ἂν καὶ χωρικός, γνωρίζω πῶς πρέπει νὰ φερθῶ· πρέπει πάντοτε νὰ ἦναι κύνεις περιποιητικὸς σ' τῆς γυναίκας.

Ἀφ' οὗ τὰ πράγματα ἐγένοντο ὡς ἐπεθύμει ὁ Βλαϊρῶ, ἀνδρόγυνον καὶ Βλαϊρῶ ἐκαθέσθησαν ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, ὁ δὲ Λουκὼ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ δίφρου, τὸ ἥμισυ τοῦ ὁποῖου ἔλαβεν ὁ Πρενσέ.

Οἱ ἀσθματικοὶ ἵπποι ἐμαστιγώθησαν δις ἐπὶ τῶν πλευρῶν, ἀφοῦ δὲ πολλάκις ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν πᾶν ἄλλο προδίδοντες ἢ φαιδρότητα ἐξεκίνησαν περιπατοῦντες ἥρεμα. Μετὰ μικρὸν ἐξήρχοντο τῆς Βαρνεγιόλης καὶ διὰ πλαγίου δρόμου, ἔνθα τὰ ὕδατα τῶν ραγδαίων βροχῶν τῆς νυκτὸς ἔρρεον ἐντὸς τῶν τροχιῶν, ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν Βερζεβίλλης. Τὸ βᾶδισμα τῶν ἵππων ἐρεθιζόμενων ἔστιν ὅτε ὑπὸ τοῦ μαστιγίου ἐγένετο ὀλίγον ταχύτερον.

Ὁ Βλαϊρῶ ἔμεινε σιωπηλὸς, τὸν πῖλον μέχρις ὀφθαλμῶν ἔχων βεβυθισμένον, τὸ δὲ κάτω τοῦ προσώπου μέρος κρύπτων ἐντὸς τοῦ σαλίου ὅπερ εἶχε περιτετυλιγμένον εἰς τὸν λαϊμόν, καὶ ἐνθ' ἐσκέπτετο, παρητήρει λοξῶς τὸν συνοδοιπὸρον αὐτοῦ.

— Ἀναπαύεται καλὰ ἡ κυρία; ἠρώτησεν αἰφνης, διότι αὐταὶ αἱ ἀμαξίαι εἶναι λίαν στεναὶ καὶ διόλου ἄνετοι... Ἐλάτε κοντὰ μου, κύριε, χωρὶς νὰ φοβῆσθε μὴ μὲ στενοχωρήσῃτε, προσέθηκε περισυλλεγθεὶς ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἀμαξίας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ νέος, εἰσθε πολὺ καλὸς. Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν φιλόφρονά ταξειδιώτην ἢν ἀφήσῃ τῇ συνοδοιπόρῳ του εὐρυτέραν θέσιν.

Καὶ ἀφοῦ ἤρχισαν ἅπαξ νὰ ἐμιλοῦν, μπορούσαν νὰ ἐξακολουθήσουν.

— ὦ! εἶπεν ὁ Βλαϊρῶ, μετὰ σιγὴν ἀρχοῦντως μακρὰν· ὁ ἀνεμὸς φυσᾷ ἐπὶ τῆς δερματίνης σκέπης τῆς ἀμαξίας ὡς νὰ προσβάλλῃ τὰ πτερὰ ἀνεμομύλου... Καὶ ἡ βροχή! Τί διαβολόκαιρος! Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐδῶ εἰς τὸν τόπον μας τὸν ὀρεῖνόν πρέπει νὰ περιμένωμεν αὐτὰ κάθε ἡμέραν.

Καὶ ὄντως λεπτὴ καὶ ψυχρὰ βροχὴ ἤρχιζε νὰ πίπτῃ καταφερομένη ὀρηκτικῶς ἐπὶ τῆς δερματίνης σκέπης τῆς ἀμαξίας ἐνεκα τοῦ ἀνέμου. Ἡ νεαρὰ γυνὴ περιστυλίσσετο ἐν τῇ μαλλίνῃ ἐπωμίδι τῆς.

— ὦ! νὰ μὴ κρούσῃ ἡ γυναῖκά σας, κύριε, ἐξηκολούτησεν ὁ Βλαϊρῶ μετὰ φωνῆς προθύμου καὶ πλήρους ἐνδιαφέροντος, ἐὰν θέλετε νὰ κλείσωμεν.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος, ὅστις δὲν εἶχε πιθανῶς παρατηρήσει εἰσέτι τὰς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ προσδεδεμένους ὑαλωτάς θυρίδας.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολον, θὰ ἰδῇτε τώρα.

Καὶ ὁ Βλαίριώ ἤρχισε νὰ λύῃ αὐτάς, ἃς κατεβίβασεν ἐν ὁλκῷ τοῦ ἐμπροσθίου σκεπάσματος τῆς ἀμάξης.

Ἡ νεαρά γυνὴ εὐχαρίστησεν αὐτῇ δι' ἐπιχαρίτου μειδιήματος.

— Εἰσθε ἀγαθώτατος, κύριε, εἶπεν ὁ σύζυγος.

Καὶ προσέθηκε·

— Εἶναι πολὺ εὐφυὲς αὐτὸ τὸ σύστημα τοῦ νὰ κλείωνται αἱ θυρίδες, τὸ ὁποῖον ἐγὼ βλέπω πρῶτην φοράν.

— Ὡ! εἶναι ὅλως διόλου πρωτότυπον, εἶπεν ὁ Βλαίριώ. Τώρα εἴμεθα ἥσυχοι ὅλοι μας, ναί; ἡ δὲ κυρία σας οὔτε ἀπὸ τὸν ἀνεμον οὔτε ἀπὸ τὴν βροχὴν θὰ ὑποφέρῃ πλέον. Παληόκαιρος αὐτὸς διὰ ταξιδί, κύριε, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα, πρέπει νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰς ὑποθέσεις του....

Καὶ ἀφοῦ ἄπαξ ὁμίλησαν ἔμπορεύσαν καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν.

— Εἰσθε ἄπ' ἐδῶ ἀπὸ τὸν τόπον μας;

— Ὁχι, κύριε, δὲν εἶμαι ἄπ' ἐδῶ, οὔτε γνωρίζω διόλου τὴν Λωραίνην, εἶναι πρῶτην φοράν ποῦ ἔρχομαι.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ μακρὰν, κύριε;

— Ναί, ἀπὸ πολὺ μακρὰν.

— Ἀλλ' εἰσθε Γάλλος, ναί; Τὸ ἐννοῶ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν σας.

— Ναί, ἐγεννήθην ἐν Γαλλίᾳ πλησίον τῶν Παρισίων, ἀλλ' ἤμην ἀκόμη πολὺ μικρὸς ὅτε ἀνεχώρησα ἀπὸ τὰς ὁχθας τοῦ Σηκουάνα εἰς Ἀμερικὴν.

— Ἄ! πόσον θὰ χαίρητε τώρα ποῦ βλέπετε πάλιν τὴν πατρίδα;

— Ναί, εἶναι πράγματι χαρὰ τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' ἡ χαρὰ ἡ ἰδική μου εἶναι ἀνυπατάσιμη μετὰ λύπην.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, θὰ σὰς πῆρε κανένα συγγενῇ ὁ θάνατος, δὲν εὐρίσκετε φαίνεται ἐν Γαλλίᾳ ὅλους ὅσους ἀφίκατε. Τί τὰ θέλετε; ἔτσι εἶναι αὐτὸς ὁ παληόκαιρος, καθέννας ἔχει τῆς λύπαις του. Πηγαίνετε πέραν ἀπὸ τὴν Βερζεβίλλην;

— Ὀλίγον μακρύτερα, εἰς Βλαϊνκούρ.

— Ποῦ, ποῦ, εἰς Βλαϊνκούρ; εἶναι πατρίς μου.

— Ἄ! εἰσθε ἀπὸ τὸ Βλαϊνκούρ;

— Ναί, ἐκεῖ ἐγεννήθην. Εἶναι εὐμορφουτσικο χωριό, ἀλλὰ μελαγχολικόν, χωρὶς ζωὴν, χωρὶς κίνησιν.

— Εἶναι ἐκεῖ ἓνας πύργος;

— Ναί, ἓνας παλαιὸς πύργος ἡ καλλίτερα τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου. Εἶναι τὸσον μακρὰ ἄπ' αὐτοῦ τὸ Βλαϊνκούρ, ποῦ ὁ ἀφέντης τοῦ πύργου δὲν πηγαίνει ποτέ του καὶ τὸν ἀφίνει καὶ σωρίζεται.

— Εἶναι λοιπὸν ἀκατοίκητος;

— Ὁχι ὅλως διόλου· κατοικεῖ ἐντὸς ὁ φύλαξ, ἓνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Αὐτὸς γνωρίζει πολλὰ πράγματα, ἀλλ' εἶναι ἓνα εἶδος ἀγρικανθρώπου, δὲν μπορεῖς νὰ τοῦ βγάλῃς γρῦ ἄπ' τὸ στόμα του.

Ὁ ἄγνωστος ἐπαράχθη.

— Εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἴδῃ τις;

— Οὔμ, ὄχι καὶ τὸσον εὐκολα. Αὐτὸς εἶναι ἄγριος καὶ σὰ νὰ φοβᾶται τοὺς ἀνθρώπους· καὶ φοβερὸν θὰ ἔγεινε σ' τὸν πύργον, τί ὅμως δὲν ξέρω· ὁ κόσμος ὑπέθεσε πολλὰ· ἐδῶ εἰς τὰ χωριά μας οἱ ἄνθρωποι εἶναι περίεργοι, ὁ καθείς λέει τὸ δικό του, ἀλλὰ δὲν ἔμαθε κανένας καὶ τὸ πρᾶγμα ἔμεινε σκοτεινόν, μυστήριον! Ὁ γέρον τὰ γνωρίζει ὅλα, μὰ ποῦ δὲν λέει τίποτε, σὰν ἀρκούδα, δὲν μιλάει σὲ κανένα... ἓνα κελὸν ἔχει ποῦ γνωρίζει χάρι· κ' ἐπειδὴ θυμᾶται ποῦ μὴ φορᾷ τὸν ἐνθρηνητῆσά μετ' ἐμένα μόνε μιλάει ὀλίγον, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πρὸς χάριν μου θὰ κάμῃ ὅτι ὀρθὰ κορτὰ ἤθελεν ἀρνηθῆ σὲν ἄλλον.

Ἀλλὰ τί σκοτίζεσθε σῆς γι' αὐτά; σὰς τὰ εἶπα μόνον γιὰ νὰ γίνεταί κουδέντα καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀποφαίνεται πολὺ ὁ δρόμος. Εἰς ποῖον πηγαίνετε εἰς τὸ Βλαϊνκούρ; Εἰς κανένα πλησίον συγγενῇ σας βέβαια;

— Ὁχι, ἀπεκρίνατο ὁ ἄγνωστος, οἰονεὶ ἀποσπώμενος ἀπὸ ὀνείρου· δὲν γνωρίζω κανένα ἐν Βλαϊνκούρ.

— Καλὰ καλὰ· διὰ κάμμειαν ὑπόθεσιν τότε;

— Ναί, διὰ μίαν ὑπόθεσιν.

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ὁ ἄγνωστος ἐπανέλαθεν.

— Ὡ! δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ σὰς τὸ κρύψω· μεταβαίνω εἰς Βλαϊνκούρ μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συλλέξω ἐκεῖ ὀλίγας πληροφορίας.

— Τότε, κύριε, μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος....

— Ἴσως.

— Ὅ,τι θέλετε, μετὰ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν.

Ὁ ἄγνωστος οὐδένα εἶχε λόγον ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν ἀγαθῶν προθέσεων τοῦ καλοῦ τούτου χωρικοῦ, ὅστις ἦτο τοσοῦτον φιλόφρων καὶ τοσοῦτον εὐθὺς τοὺς τρόπους. Δὲν τὸν συνήντησεν ἄρ' γε κατὰ καλὴν συγκυρίαν; καὶ ἔπειτα διατί νὰ τὸν ὑποπτεύσῃ ὡς ἐχθρόν;

— Πρὸ πάντε ἡ ἐξ ἐτῶν νεαρά τις γυνὴ κατοικοῦσε σ' τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ.

— Μάλιστα. Μία πολὺ νέα μόλις εἴκοσιν ἢ εἰκοσιδύο ἐτῶν, ξένη, Ἑγγλέζα ἢ ἄπ' τὴν Ἀμερικὴν, δὲν γνωρίζω πλέον κ' ἐγὼ... ὦραία; ἄσπερη σὰν τὸ γάλα, μετὰ κάτι μάτια μαῦρα μεγάλα.

— Ναί, ναί, τὴν εἶδατε;

— Ναί. Μίαν φοράν κατὰ τύχην· μίαν ἡμέραν ποῦ εἴμουνα σ' τὸν πύργον, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον διατί, τὴν ἀπῆντησα εἰς μίαν δεινδροφυτεῖαν καὶ ἀπομακρύνθη γλίσγορα ἅμα μετ' ἐμὲν.

— Λοιπὸν, κύριε, τώρα ἐνοήσατε βεβαίως ὅτι ἔνεκα τῆς γυναικὸς ταύτης μεταβαίνω εἰς Βλαϊνκούρ· δὲν εὐρίσκεται ἄρ' γε πλέον ἐν τῷ πύργῳ;

— Ὁχι.

— Γνωρίζει ἄρ' γε κανεὶς ποῦ πῆγε, τί ἀπέγεινε;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε γιὰ αὐτὸ καὶ κανέναν ἐν Βλαϊνκούρ δὲν γνωρίζει περισσότερα ἀπὸ ἐμέ.

Ὁ ἄγνωστος ἐταπεινώσε περιαλγῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ στιγμὴν διατέλεσε σιωπηλὸς ἐπανέλαθεν:

— Ὁ γέρον φύλαξ τοῦ πύργου γνωρίζει ἴσως.

— Ναί, ἴσως. Ὡς σὰς εἶπον, ὁ γέρον Γραπιέ—αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του—γνωρίζει πολλὰ πράγματα.

— Ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ εὐρίσκεται ἐν τῷ πύργῳ;

— Εἶναι ἀμυπητὸς καιρὸς.

— Εὐρίσκετο ἄρ' γε πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς νεαρᾶς γυναικός;

— Ναί.

— Λοιπὸν θὰ γνωρίζῃ...

— Φρονῶ ὅτι καὶ θὰ ξέρῃ.

— Προτῆτερα ποῦ ἐλέγατε ὅτι καὶ φοβερὸν συνέβη ἐν τῷ πύργῳ, ὑπηνίττεσθέ τι ἄρ' γε ἀφορᾷ τὴν νεαράν γυναικα;

— Ναί.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, εἰπατέ μοι....

— Ἀλλὰ εἶναι φλυαρία.

— Ἀδιάφορον ἐγὼ θέλω νὰ μάθω....

— Νὰ σὰς πῶ ὅ,τι ξέρω, κύφας εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀγνώστου, μὰ ὄχι μπροστὰ σ' τὴν κυρία...